

Al·les va a Qui

MÀRIUS SERRA

TEMPS ERA TEMPS, a la terra de Què hi vivia un noi de peus molt lleugers, capaç de córrer més de pressa que ningú. Es deia Al·les i estava sempre en moviment. Amunt i avall. Cada matí sortia a pas lleuger en una direcció diferent, però quan el sol començava a declinar, tornava al punt de partida, perquè li agradava molt el poble on havia nascut.

Fins que un vespre, en tornar cap a casa, Al·les va clissar de lluny una estranya lluminària que trencava la foscor. Accelerà la cursa, esperonat per l'espant, fins que s'adonà de quin era el motiu que feia pujar la temperatura de l'aire. Foc. Foc pertot. El poble queu on havia nascut era una teia que cremava amb grans flamarades.

Alguns dels seus veïns en fugien i Al·les s'afegí a la marxa sense pensar-s'ho dues vegades. El seu món estava en flames i l'única possibilitat de sobreviure era allunyar-se'n corrents, encara que no sabés cap a on es dirigia.

Aviat va sentir a parlar d'un lloc molt pròsper on es podia viure en pau. En deien Qui. Al·les no en sabia res. Com que només s'havia preocupat de córrer, no tenia altres coneixements que les coses que havia vist i va preferir escoltar els queus més experimentats.

A les assemblees que improvisaven a cada repòs de la marxa es va assabentar que la vida a Qui era agradable, que la gent tenia cases boniques, i conduïa automòbils lluents. Els queus més agosarats deien que enlloc del món no es vivia tan bé com a Qui.

Era del tot lògic que Al·les i els seus compatriotes queus volguessin anar a la terra quia. El problema era que no semblava gaire clar com arribar-hi. Els camins de Què a Qui no eren especialment perdedors, però quan hagueren recorregut la distància que teòricament els en separava van descobrir, esparverats, que encara no hi eren.

Com si la terra que anhelaven s'hagués desplaçat una mica més enllà. Els queus encapçalats per Al·les, lluny de desanimar-se, van continuar la marxa amb els ulls posats a Qui. Calcularen exactament a quina distància estaven i es disposaren a fer el trajecte amb els peus lleugers.

Però quan van completar la distància calculada, s'adonaren que el seu objectiu s'havia tornat a desplaçar una mica. Els enginyers queus van tornar a fer càlculs i descobriren, astorats, que ara la distància a Qui era exactament la meitat de l'anterior. La meitat.

Repetiren el procés amb els mateixos resultats. Res. Hi tornaren una vegada i una altra. Cada cop eren més a prop, però estava clar que si no feien alguna cosa diferent mai no arribarien a Qui.

Els queus estaven desesperats. No trobaven ningú que els ajudés a arribar a Qui. De tant en tant, topaven amb gent de Com, de Per Què o d'altres terres del rodal, però més aviat els enredaven, sobre tot els de Quant.

Quan ja feia mesos que havien partit de Què i els començaven a fallar les forces, Al·les va tenir una idea. Ell no sabia gaire ni de lletra ni de números, però s'havia passat la vida corrent.

Se li va acudir que potser els seus compatriotes podrien aplicar un truc que ell tenia per treure forces de flaqueza. Quan ja feia molta estona que corria i les cames li començaven a fer figa Al·les mirava d'enganyar els ulls. Fixava la vista més lluny d'allà on realment anava. Si havia de tornar a casa, buscava amb els ulls un dels turons que hi ha al darrere del poble i es feia el conhort de pujar-hi. D'aquesta manera el camí fins a casa li passava sense adonar-se'n.

Ho havia fet moltes vegades i sempre li havia sortit bé. Per això va proposar de repetir-ho als seus compatriotes. Els enginyers queus, no sense un certa recança, van calcular per enèsima vegada la distància que hi havia fins a Qui i corroboraren que tornava a ser la meitat exacta que l'últim càlcul.

Llavors Al·les els demanà que arrodonissin la xifra i es proposessin anar uns quants quilòmetres més enllà. La seva audàcia va funcionar. Per més que els queus van fer aquest últim trajecte a pas de bou, descobriren que la terra que anhelaven es desplaçava encara més lentament que ells, a velocitat de tortuga. Finalment, encapçalats per Al·les, els queus van superar la sagnant paradoxa i arribaren a Qui.

La fórmula per superar la paradoxa de la tortuga és combatre la seva formulació. En comptes de quantitats infinites d'excuses burocràti-

ques, formulismes i entelèquies que transformen Europa en una tortuga esporuguida, els desplaçats d'aquest conte s'acaben enfrontant a dues quantitats finites amb les quals es pot calcular, per la força de la raó, un espai finit de temps.

I això vol dir que Al·les i els seus van arribar a Qui, van escrostonar el munt de closques que els barraven el pas i van fer servir els bocins de les plaques còrnies per protegir el taló d'Aquil·les d'Europa, que és la seva incapacitat per mirar-se al mirall.

Màrius Serra (Barcelona, 1963), escriptor, columnista i enigmista, col·labora a 'La Vanguardia', 'Catalunya Ràdio' i TV3. Les seves darreres obres literàries són 'Quiet' (2008), 'Plans de futur' (2013, Premi Sant Jordi) i 'Res no és perfecte a Hawaii' (2016). Acaba de publicar 'D'on trec el temps' (2017).